

Ben!

Colofon

ISBN: 978 94 6365 426 5

1e druk 2022

© 2022, Koen Van der Cruyssen

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Dank aan:

Edith den Hollander voor de talrijke verbeter tips, taalkundig en inhoudelijk. Christine, Jitske, Marieke en Aafje voor het verder optimaliseren van het script. De volledige cast en crew van de trailer en in het bijzonder aan Karlien Danneels.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Ben!

Koen Van der Cruyssen

“Op een dag zullen we oud zijn
en denken aan de verhalen
die we hadden kunnen vertellen.”

Asaf Avidan
(Reckoning Song)

Hoofdstuk 1

“Dit is de controle-generatie. Alles wat tegenwoordig gebeurt, moet onder controle zijn. Er mag niets meer fout lopen.”

Ben kijkt wat verbaasd op. “Je moet toch niet opzettelijk fouten maken?”

“Er is een verschil tussen fouten maken en fouten toelaten,” verklaart Tom. Hij denkt even na. “Zal ik de vergelijking maken met Woodstock?” vervolgt hij. “Ken je Woodstock?”

“Ja, een muziekfestival,” probeert Ben zich te herinneren. “Daar bestaat toch een documentaire over? Ik geloof dat ik er fragmenten uit heb gezien. Het is iets uit de jaren zestig ... Toch?”

“Nog net. Het was augustus '69. Maar wat een onwaarschijnlijk gebeuren, Ben! Stel je voor: een weide die je nauwelijks kunt overzien waarop 400.000 mensen staan, dubbel zoveel als verwacht. En de meesten onder hen bleven drie dagen en drie nachten. Dan ben je snel geneigd om te denken: dit loopt fout af. Een gigantische mensenzee, nauwelijks veiligheid, geen politie, veel te weinig eten.” Tom kijkt Ben aan. Het lijkt alsof hij wacht op een reactie.

“Je wil dat ik zeg dat het verkeerd afliep,” aarzelt Ben. “Maar ik herinner me iets van *love and peace*. Het zal dus allemaal wel goed verlopen zijn.”

Tom knikt. “Er waren nauwelijks incidenten, wat een half mirakel is. Akkoord, vrede was een belangrijk woord, wellicht omdat de Vietnamoorlog toen volop woedde. Maar de vrede die ik vooral aan Woodstock link, is meer een soort van niet in onvrede zijn.”

Ben neemt een nadenkende houding aan.

“Luister,” vervolgt Tom. “Ik stel je een simpele vraag. Wat vind je het leukst? Mogen of moeten?”

Ben proest het uit. “Het eerste,” lacht hij.

“Uiteraard, omdat het vrijheid inhoudt. Weet je, Woodstock zie ik als een manifestatie van vrijheid. Doordat er nauwelijks regels of beperkingen waren, lag de weg helemaal open voor verwondering. Kan het mooier?”

Ben probeert een tegenargument te verzinnen, want het lijkt kort door de bocht zoals Tom het voorstelt. Schetste die documentaire het allemaal zo mooi?

“Je creëert ruimte voor verrassingen,” vervolgt Tom. “Positief en negatief. Het was misschien niet zo verstandig om gratis drugs uit te delen. Sommigen zullen nare ervaringen beleefd hebben hiermee. En het was zeker geen pretje om op dag drie een bijzonder zwaar onweer te trotseren. Maar het mooie is: er was mentale weerbaarheid, iets wat we nu niet meer kennen. Stel je voor dat Woodstock vandaag opnieuw georganiseerd zou worden. Ik bespaar je het lijstje aan immense beperkingen waar de organisatie tegenaan zou lopen, maar probeer je eens voor te stellen hoe je als toeschouwer je daarop zou voorbereiden. De tickets bestel je online. De affiche haal je op het internet. De onbekende bands beluister je vooraf op Spotify. Op YouTube kun je nagaan hoe goed ze live zijn. Op Buienradar controleer je of je regenkleding mee moet nemen. Op Facebook check je welke vrienden je er zult ontmoeten. Met sommigen onder hen spreek je af via WhatsApp.”

“Je verbaast me, Tom,” grinnikt Ben. “Je kent behoorlijk wat termen en populaire websites voor iemand die smartphone en laptop afzweert.”

“Ik beken, soms zoek ik eens iets op via de laptop van Nele,” zegt Tom met een knipoog. “Maak je maar geen zorgen, ik word geen freak. En zeker geen controlefreak. Want dat is wat ik je wil vertellen, Ben. We hebben veel vrijheid verloren. We zijn slaaf geworden van onze eigen controlemecha-

nismes. Als ik om me heen kijk, zie ik voortdurend mensen met een paraplu boven het hoofd. Ze wachten tot het regent.” Tom ziet eruit als iemand die zo het Woodstockfestival uit had kunnen stappen. Zijn lange blonde haar staat alle richtingen uit. Het T-shirt dat hij draagt, was lange tijd geleden wit gekleurd. Zijn jeansbroek is twee maten te groot zodat hij die moet ophouden met een broeksriem, maar het had evengoed een touw kunnen zijn. Zijn sportschoenen gapen aan de zijkant zodat er een goede ventilatie is aan beide voeten.

“Het verschil met nu is dat de mensen toen niet in onvrede waren. Probeer het je voor te stellen: het onweer maakt je doornat, je krijgt het koud en nergens kun je schuilen. Maar dit alles deert je niet en je focust op het positieve. De mensen om je heen vragen je of je het redt. Op het podium klinkt de muziek van je favoriete band onverstoord verder. Die onvermijdelijke koortslip zul je pas morgen voelen.”

Tom merkt hoe Ben zijn ogen sluit om zich in te leven. “Wat denk je, zou zo’n houding van vrede en acceptatie vandaag nog mogelijk zijn?”

“Met wat verbeelding lukt het me,” lacht Ben. “Maar misschien is het anders als ik die ellendige toestand in het echt zou doormaken.”

“Jou zie ik het doormaken zonder gejammer, Ben. Zo ken ik je. Het hangt allemaal af van je mentale weerbaarheid. En dat is iets wat je kunt opbouwen. Ik maak vaak de vergelijking met een ziekte. Om een ziekte te overwinnen zijn er altijd twee mogelijkheden. Ofwel je zorgt voor een gezonder leven, ofwel je slikt medicijnen. Tegenwoordig slikken heel wat mensen medicijnen als ze onvrede voelen. Medicijnen die bestaan uit het beveiligen van hun eigen woning, het weren van allochtonen uit de vriendenkring, het vluchten in tabak of alcohol. Op die manier verzachten ze hun onvrede en stellen ze zich defensief op. De andere mogelijkheid, het gezonder leven, zie ik meer

als het uitbouwen van een positieve mindset, zoals het verwelkomen van uitdagingen en het openhouden van verwondering. Het onheil blijft, maar de aandacht verleg je. Het staat iedereen vrij om te kiezen hoe de onvrede wordt ingewisseld door vrede: krampachtig bestrijden of moedig toelaten.”

Ben denkt na terwijl hij naar het water staart. Beiden zitten op het gras aan de achterzijde van het huurpand waar Tom woont. Er is een heerlijk uitzicht op een vijver. Het is Toms favoriete plekje om weg te dromen.

“Ik begrijp je,” antwoordt Ben. “Sowieso mag je altijd weleens onheil verwachten.”

“Ik hou niet van het woord ‘verwachten’. Of het nu onheil is of vreugde, je hoeft je daar niet op voor te bereiden.”

“Toch wel,” protesteert Ben. “Als ik regen verwacht, hou ik die paraplu bij me.”

“Akkoord,” geeft Tom toe. “Als het onheil ondubbelzinnig aanwezig is, hou je daar rekening mee. Al het overige onheil ontvang je met open armen, want dat kleurt je leven. Denk aan Woodstock. Je kunt je leven leiden in kleur, of in grijstinten.”

Ben knikt half-begrijpend.

“En zo is het ook met het verwachten van vreugde,” vervolgt Tom. “Het verlangen naar vreugde is prima, net zoals je hoopt om weinig onheil te krijgen. Maar ga dit nou niet invullen. Want dan wordt het een verwachting. En verwachting komt voor de ontgoocheling.” Tom staat op en zet een Calimero-gezicht op. “*The future was not supposed to be like this!*”

“*De weg zelf is je bestemming*,” vertrouwt hij Ben toe als hij weer gaat zitten. “Het is een wijs citaat van Confucius. Het hier en nu is je bestemming. En niet de toekomst die je krampachtig zit uit te tekenen.”

1 Song *The Future Will Be Silent*, uitvoering OMD, uit *English Electric* (2013)

De kikkergeluiden rondom hen klinken steeds harder. Ben voelt zich altijd op zijn gemak op deze plek. Tom lijkt wel een vader voor hem. Het had best gekund, want hij is negentien jaar ouder. Eigenlijk is hij maar enkele jaartjes jonger dan Eric, zijn echte vader. Maar wat een verschil! Tom is alles wat zijn vader niet is. Filosofisch ingesteld, zachtaardig, heerlijk alternatief. Een levenskijk die jong en vernieuwend aanvoelt. Tom is zonder twijfel zijn beste vriend. Heerlijk, de inzichten die hij hem bijbrengt.

“We denken te weinig na over wie we zijn, en vooral wie we kunnen zijn,” haakt Tom weer in. “*Zelfkennis is de bron van alle wijsheid*. Het is een bekend citaat van de Griekse filosoof Socrates. Ik heb het gevoel dat wij allemaal te veel handelen als iemand die we helemaal niet zijn. Dat we niet tegen de mainstream durven invaren. Voel je niet aangesproken, Ben. Ik vond het prachtig hoe je destijds, tegen alle andere klasgenoten in, de zijde van Ayida koos. Toen al wist ik: die halvegare wil ik beter leren kennen!”

Een motorfiets komt even de stilte van de natuur verstoren. De vijver grenst aan één zijde aan een landweg, maar gelukkig wordt die niet vaak gebruikt door luidruchtig verkeer.

“Het weegt allemaal niet op tegen jouw stunt, Tom. Hoe je telefoontaps gebruikte en een rechtszaak aanspande tegen een school met een vlekkeloze reputatie. Nooit gedacht dat David het zou winnen van Goliath,” lacht Ben.

Ben doelt op een gebeurtenis van vier jaar geleden, toen hij in de vijfde klas van een middelbare school zat. Die school was een eliteschool met gedreven leerkrachten, een sterke focus op toekomstgerichte jobs en uitstapjes die vaak tot de verste uithoeken van Europa leidden. Het inschrijvingsgeld lag aanmerkelijk hoger dan bij een normale middelbare school. Tom probeerde, samen met een groep andere activisten, aan te tonen dat de inschrijvingen oneerlijk en onrechtvaardig verlie-

pen. Met name jongeren met een migratieachtergrond of met een niet-Vlaams klinkende naam werden uit de school geweerd. De zaak evolueerde tot een rechtszaak in kort geding die het nationale nieuws haalde. Het was een strijd waar Eric, Bens vader, nauw bij betrokken was, want hij was voorzitter van de stuurgroep Kwaliteitsonderwijs, een initiatief van de Vlaamse gemeenschap. In die functie verdedigde hij vurig de belangen van de school en het recht om het inschrijvingsgeld zelf te bepalen, zolang er maar een maximale bezettingsgraad verkregen werd. En dat was ook het geval; meestal waren er zelfs wachtlijsten. Toch moest hij het onderspit delven nadat Tom via telefoontaps kon aantonen dat jongeren met een niet-Vlaamse naam niet werden uitgenodigd op een ogenblik dat er nog plaatsen vrij waren. De school werd verplicht om, op straffe van een dwangsom, een tiental allochtone jongeren aan te nemen. Eric was razend, want ook in de klas van Ben kwam er ineens een klasgenootje bij: Ayida, een Haïtiaans meisje. Uitgerekend zij is een jongere zus van Tom; ze werd destijds geadopteerd door Toms ouders.

“Het was nodig, Ben. We moeten die sociale ongelijkheid in het onderwijs aanpakken. Het kan toch niet dat iemand op basis van een impulsieve beslissing de ander zijn talent of zijn droom ontnemt en hierdoor bepalend is voor de rest van die ander zijn levensloop. Ik hoef het je niet uit te leggen: je wéét dat Ayida heel bekwaam is. Eind vorige maand heeft ze dit nogmaals bevestigd: ze heeft haar bachelordiploma in de farmacie gehaald. Nu nog twee jaar te gaan voor haar masterdiploma.”

“O, da’s fijn voor haar,” antwoordt Ben met een dubbel gevoel. Hij staart voor zich uit. Eigenlijk heeft hij niet zo graag dat Tom over haar begint. Tom voelt dat hij een gevoelige snaar heeft geraakt en besluit wijselijk om hier niet verder op in te gaan.

De kikkers nemen weer de overhand. Af en toe vormt zich een cirkel op het water omdat een vis even naar lucht komt happen. De zon bereidt zich voor op een mooie ondergang met rode gloed, nabij enkele wolken die zich in het westen aftekenen.

“Elke avond, soms als het al donker is, kom ik hier nog eens langs,” vertelt Tom. “En dan stel ik me steeds dezelfde vraag: hoe was mijn dag vandaag? Heb ik geleefd ... of ... werd ik geleefd?”

Er tekent zich een vage glimlach af op Bens gezicht. Tom weet het toch elke keer weer wijselijk te verwoorden. Af en toe reageert hij dan opzettelijk alsof hij het niet helemaal begrijpt, zodat hij nog wat meer duiding krijgt van zijn tweede vader.

“Wat is het verschil? Iedereen leeft toch?”

“Als je datgene wat je doormaakt, kunt omschrijven als ‘beleven’, dan zit het goed. Maar velen worden geleefd. Door wat de maatschappij van hen verwacht.”

Tom ketst een platte steen bijna horizontaal op het water, waardoor de steen pas een eind verderop het water in duikt. Dan gooit hij opnieuw een steen in het water, deze keer in een boog. De steen gaat meteen onder.

“Geleefd worden is een onzichtbare verslaving. We zijn verslaafd aan illusies.”

Ineens horen ze een auto aan komen rijden aan de voorzijde van het huis.

“Verdorie,” schrikt Tom. “Ik had Nele verteld dat ik vanavond zou koken.”

“Ai, mijn schuld. Zal ik nog wat helpen? Of heb je liever dat ik vertrek?”

“Ga maar naar huis. Je vindt het niet erg als ik je de schuld geef, toch? Dat je me niet met rust liet en altijd maar bleef doorvragen?” grinnikt Tom.

“O nee, zeg maar dat ik zo’n boeiend gezelschap was dat je de tijd helemaal uit het oog verloor,” zegt Ben met een knipoog, terwijl hij aanstalten maakt om te vertrekken.

“Ik denk erover na. Tot een volgende keer!”

Als Ben voorbijkomt aan de voorzijde van het huis, ziet hij Nele wat dossiers uit de bagageruimte van de auto halen.

Wanneer Nele Ben opmerkt, glimlacht ze even. “Gefeliciteerd met je diploma, Ben! Klaar voor de arbeidsmarkt?”

“Ja hoor, er zijn al enkele sollicitatiebrieven onderweg.”

“Mooi. Succes ermee!”

Tijdens het naar huis fietsen denkt Ben onbewust terug aan het allereerste bezoekje van Ayida bij hem thuis. Is dit werkelijk alweer vier jaar geleden?

Hoofdstuk 2

Het is een zonnige woensdagmiddag, eind september, als Ayida aanbelt. Nog geen twee tellen later opent Ben de deur.

“Hoi lieverd. Makkelijk gevonden?”

“Ben! Ik ben aan de grond genageld! Wat een huis! Wat een erf! Zo’n luxe heb ik nog nooit gezien. Je ouders moeten gigantisch rijk zijn! Besef je dat?”

“Ja hoor, ik besef het heel goed. Maar ik ben vooral blij dat jij me dit hebt helpen relativeren. Kom binnen. Zal ik je jas aan nemen? Of zoeken we buiten een plekje op? Of liever in de woonkamer? Heb je honger?”

“Rustig Ben, je overvalt me. Ik moet er nog even van be komen.”

Ben woont in een prachtig landhuis op een uitgestrekt domein, grenzend aan een bos. Naast het huis zijn meerdere paardenstallen met daarachter veel weiland. Ertussenin ligt ook een grote zwembijver. De waarde van dit domein valt nauwelijks te schatten. Een twintigtal jaar geleden ontpopte Eric, Bens vader, zich tot gewiekst zakenman. Als havenconsulent sloot hij toen enkele deals die bijzonder gunstig uitpakten, waardoor hij in korte tijd een fortuin wist te vergaren. Hierdoor kon hij kort na de geboorte van Ben dit domein aanschaffen. Hilde, Bens moeder, bleef sindsdien thuis om zich volledig te concentreren op Bens opvoeding. Eric besloot om zich ook politiek te engageren en alweer was dit een voltreffer. Hij is nu volksvertegenwoordiger in het federaal parlement en af en toe duikt zijn naam op wanneer gespeculeerd wordt over ministerposten bij een volgende regering.

Vandaag zijn Bens ouders de volledige dag het huis uit. Het is het ideale moment voor Ben om Ayida een keertje bij hem thuis uit te nodigen.

Ayida heeft intussen voorgesteld om even een rondleiding te krijgen en al snel belandt het tweetal aan Bens favoriete plekje aan de zwemvijver. Het is iets wat Ben kennelijk heeft voorbereid, want van onder wat laag struikgewas tovert hij ineens twee borrelglazen tevoorschijn en een fles cava.

“Ah, wat charmant zeg!” klinkt het bij Ayida. “Dit had je nu echt niet moeten doen!”

“Toch wel, Ayida. Ik wil klinken op ons. Want je bent de eerste meid op wie ik, denk ik, echt verliefd ben.”

Ayida antwoordt met een verlegen lachje. “Klopt het dat je al met zowat de helft van onze vrouwelijke klasgenoten hebt geflirt?”

Ben lacht wat ongemakkelijk. “Zelf zou ik die vraag anders formuleren. Ben ik daar trots op?” Hij zet een nadenkende blik op. “De allereerste keer is dat natuurlijk iets waar je naar verlangt. Je wil weten hoe het voelt, wat het is. Maar of ik daarna een stevige drang voelde om dat spoor aan te houden, dat weet ik zo niet meteen. Maar ... Kijk, je kent de jongens uit onze klas intussen ook wel. Het zal je niet verbazen dat wij er onderling een soort sport van maakten om met klasgenoten te flirten, zoveel als mogelijk. Jongens kijken daar doorgaans anders tegen aan dan meisjes, dat weet ik wel. Dus, de vraag was niet of ik daaraan wilde meedoen. Want als je erbij wilde horen, dan deed je dit gewoon. De meeste meiden wisten trouwens waar ik woonde en hoe vermogend mijn vader was. Waardoor ik na een tijdje het lijstje aanvoerde van onze blufpoker. Maar bij geen enkele meid had ik het lastig om het weer uit te maken, gewoon omdat het geen echte liefde was. Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik met iemand van hen een langdurige relatie zou willen. Pas toen jij bij ons in de klas kwam, voelde ik dat jij helemaal anders was. Het spijt me dat ik in het vijfde jaar mee dat front heb gevormd tegen jou. Ik had weinig keuze. Niet alleen de rest van de klas dwong me hiertoe, ook mijn eigen

vader pushte me hierin, want hij had een pijnlijke nederlaag geleden.

Maar elke keer opnieuw verbaasde je me met hoe jij je helemaal niets aantrok van de vijandige spanning en hoe je voortdurend vriendelijk bleef. Die houding van je liet bij mij al van in het begin een grote indruk na. Niet jij was een zonderling, maar wij. Niet jij was anders, maar wij. Want hoe hard ik ook mijn best deed om jou vreemd te vinden, ik kon niet anders dan jou geloven, gewoon omdat ... omdat je jezelf was! Wij waren het die gel in ons haar deden; die een stoere blik opzetten op momenten dat we het niet zeker wisten en die zeer zorgvuldig de hipste kleding uitzochten om aangestaard te worden. Wij waren het, met een masker op. En terwijl wij maar verder bleven discussiëren over welke job ons later het hoogste salaris zou opleveren, zagen we jou in een hoekje met jouw schetsboek, tekeningen maken van de natuur. Het deed me steeds vaker pijn om te zien hoe de anderen zich daar spottend over uitlieten en ik voelde steeds duidelijker aan dat de fout niet bij jou, maar bij ons lag. Doordat we begin deze maand opnieuw in dezelfde klas uitkwamen, stelde ik hun voor om de rangen te sluiten. De rest van het verhaal ken je. Ik weet dat ik een gewaagd besluit nam, maar ik heb er nog geen seconde spijt van gehad. Wij gaan een prachtige toekomst tegemoet, Ayida. Cheers!”

Ze tikken hun glazen even tegen elkaar en nemen een slok. Ben voelt dat hij niet helemaal zichzelf is. Hij is zenuwachtig en stuntelig. Het lijkt alsof hij te hard zijn best wil doen. Is die relatie er nu al? Twee weken geleden beleefde hij een heerlijk moment. Hij had het kordaat voor Ayida opgenomen en hij verweet zijn klasmakkers kortzichtigheid en racistisch gedrag. Toen hij even met Ayida op een onbewaakt moment alleen was, stuurde ze aan op een heerlijke zoen. Sindsdien heeft dit zich nog niet herhaald, maar ja, veel onbewaakte momenten zijn er niet op school. Hij is niet alleen verliefd op het mooie

onbezorgde en zelfzekere karakter van Ayida, ook haar uiterlijk is helemaal zijn stijl. Hij houdt van haar donkere huidskleur. Ze heeft prachtige ogen, een heerlijk afrokapsel, ze is slank en ze straalt door haar eenvoud en haar vriendelijkheid. Meestal draagt ze verzorgde kleding uit goedkopere winkels en dat staat haar heel natuurlijk. Stilletjes hoopt hij, nu ze beiden alleen thuis zijn, dat ze geen bezwaar maakt als hij haar zijn slaapkamer nog even laat zien. En dat daar misschien iets heel fijns staat te gebeuren. Hij zal het compleet anders ervaren dan met de andere meiden uit de klas.

“Is je vader nog altijd zo woest op Tom?” vraagt Ayida.

“Ja hoor. Hij is ... hij is iemand die nooit meer zal wijken van een opvatting die hij eenmaal heeft aangenomen. Hoe noemen ze dit? Rigide, ja, dat is het woord.”

Het blijft een tijdje stil. Ben vindt het vervelend dat hij zijn ouders niet kan voorstellen als twee lieve mensen. Hij voelt zelfs een vorm van schaamte.

“Hij is ook boos omdat ik iets met jou begin. Maar ik heb er niet de minste moeite mee om dit van me af te zetten. Want telkens als ik voel dat dit zo prachtig en puur loopt tussen ons, dan weet ik dat ik me hierin nooit wil verloochenen. Dan wil ik nog liever dit terrein, en alles wat ik als enige zoon misschien ooit zal erven, aan mijn neus voorbij laten gaan.”

“Dank je. Ik zou het hier anders wel leuk vinden, hoor,” grinnikt Ayida.

“Ik wil mezelf zijn, Ayida. En het kompas van mijn hart volgen, ook al duidt dit een andere richting aan dan het kompas in mijn hoofd.”

Ben schuift wat dichtter tegen Ayida aan, maar hij voelt dat ze daar niet meteen gewenst op reageert. Ze zou haar arm om hem heen kunnen leggen, maar ze blijft ietwat strak voor zich uit kijken. Ze nipt aan haar glas.

“Ik vind het vreemd dat je adoptieouders zoveel jaren na Tom

er nog voor kozen om iemand te adopteren. Had je niet liever een broer gehad die jonger was?”

“Tja, ik heb het niet anders gekend. Ik weet het eigenlijk niet. De band met Tom is goed, maar niet intens. Ook met Nele kan ik goed opschieten. Maar ik voel overduidelijk, elke dag opnieuw, dat mijn ouders bijzonder blij zijn met me. Ze hadden dus nog wel degelijk sterk die wens om weer iemand groot te brengen. Ik word niet streng opgevoed en dit resulteert in een diep vertrouwen in elkaar.”

“Ben je ooit op zoek gegaan naar je biologische ouders?”

“Wel, ik weet dat ik een weeskind ben. Dus, mijn ouders zijn gestorven. Maar toch was er een drang om iets op te steken over hen. Waar woonden ze? Hoe zijn ze gestorven? Hoe waren ze? Misschien kon ik dit via het weeshuis nog achterhalen en op die manier bij vroegere burens terecht komen. Of bij familie. Want ik weet eigenlijk niet zeker of ik nog broers of zussen heb. Twee jaar geleden heb ik met Tom een reis ondernomen naar het weeshuis in Haïti. Hij heeft me daar op een heel gedreven manier in gesteund en geholpen. Spijtig genoeg hebben we nooit een spoor kunnen ontdekken dat naar ouders of familie leidde. Maar ik heb het achter me kunnen laten. Ik heb het land gezien, de armoede, maar ook het enthousiasme van de mensen. Het heeft me sterk gevormd. Ook Tom, hoor.”

“Soms denk ik dat ik Tom graag wat beter zou leren kennen. Hij lijkt me echt een boeiend persoon die weet wat hij doet en waar hij staat.”

“Ach, maar dat komt nog, lieverd. We kennen elkaar nog maar pas!”

Ben voelt zich verheugd dat hij ‘lieverd’ wordt genoemd.

Even twijfelt hij en vervolgt dan: “Je bent nog niet in het huis geweest, Ayida. Ik moet je daar nog rondleiden. Wat denk je, drinken we ons glas verder leeg in de woonkamer?”

“Ja, prima, maar ik ga de klok in de gaten houden. Om vijf uur heb ik een afspraak bij de tandarts.”

Weer komt wat ontmoediging bij Ben aankloppen. Hij had gehoopt dat Ayida tot 's avonds zou blijven. Loopt hij te hard van stapel?

Na een kleine rondleiding in huis besluiten ze om nog wat te keuvelen in de woonkamer.

Tijdens die rondleiding besloot Ben om zijn slaapkamer boven niet te laten zien, want intuïtief voelde hij aan dat dié stap maar beter niet gezet kon worden. Hij zou zich zeker niet opdringerig opstellen. Dat wilde hij te allen koste vermijden, want hij moet nog negen maand school volgen aan de zijde van Ayida. Stel je voor dat er een breuk komt, dan staat hij helemaal geïsoleerd.

In de woonkamer gaan de onderwerpen vooral over de leerstof, de leerkrachten en de medeleerlingen. Ze zijn het er snel over eens dat niemand in de klas het zal aandurven om ooit weer een opening te maken naar verzoening of vriendschap. Op dat vlak wordt het best een lastig jaar voor hen beiden. Een eliteschool stoomt je dan misschien wel goed klaar voor een geslaagde toekomst, je leert er verdraaid ook goed begrijpen wie er slaagt in de maatschappij en vooral, hoe zulke mensen zich gedragen.

Als Ayida ineens opstaat, voelt Ben een zekere ontgoocheling.

“Ik hoop nu maar dat de tandarts niet doorheeft dat ik cava heb gedronken,” lacht ze.

“Wil je je tanden poetsen? We hebben hier nog wel enkele tandenborstels in gesloten verpakking.”

“Nee, het zal wel lukken, hoor. Bedankt voor het voorstel. En bedankt ook voor deze fijne namiddag. Ik vond het heerlijk met je aan het water. En ook hier.”

“Graag gedaan. Doe voorzichtig, schat.” Ben neemt haar in z'n armen, maar voelt dat ze wat onwennig reageert. Hoe kunnen ze nu zoenen? Waagt hij het om haar mond op te zoeken?

Ayida begrijpt waar Ben mee worstelt. “Doen we alles op z'n